

Principprogram

[Förmodligen antaget 1985 *MF anm*]

I. Det kommunistiska partiet

1

Den svenska arbetarklassen måste ha ett eget politiskt parti för att kunna besegra kapitalismen och upprätta ett socialistiskt samhälle där arbetarklassen har makten. Sveriges Kommunistiska Arbetarparti har bildats för att fylla denna uppgift.

2

Varje politiskt parti företräder klassintressen och vägleds av en ideologi. Partiets ideologi är den historiska och dialektiska materialismen, den vetenskapliga socialismen som ursprungligen utarbetades av Marx och Engels och som idag betecknas som marxism-leninism. Marxismen-leninismen är ingen uppsättning dogmer utan en vägledning till handling. SKA strävar efter att ta fasta på marxismen-leninismens revolutionära kärna, lära av den kommunistiska rörelsens misstag, liksom att på ett skapande sätt vidareutveckla marxismen-leninismen på svenska förhållanden. Endast arbetarklassen och dess kommunistiska parti i Sverige kan utveckla en riktig politik både för att uppnå ett socialistiskt samhälle och för att försvara socialismen. SKA kommer under inga förhållanden att acceptera utländsk kontroll av Sverige. Samtidigt är SKA ett proletärt internationalistiskt parti som stödjer all kamp mot förtryck, utsugning och rasism över hela världen.

3

Arbetarklassens och det kommunistiska partiets historiska uppgift är att skapa ett klasslöst, kommunistiskt samhälle. Kommunismen är ett samhälle där ingen tillåts utsuga någon annan människa, ett samhälle där ojämlikheten mellan stad och landsbygd, mellan handens och hjärnans arbete och mellan man och kvinna försvunnit. I det kommunistiska samhället finns inte längre några klasser, varför staten inte längre fyller någon uppgift utan avskaffas.

4

Det socialistiska samhället är en övergångsperiod mellan kapitalism och kommunism. Kommunismens seger förutsätter att socialismen segrat i hela världen, att den materiella grundvalen har säkrats och en fullständig omdaning av människors tänkande. I det kommunistiska samhället fördelas produktionens resultat rättvist: "Av var och en efter förmåga — åt var och en efter behov."

II. Imperialismens och den proletära revolutionens epok

5

Vi lever i imperialismens och den proletära revolutionens epok. Imperialismen betyder att ett fåtal imperialistiska stormakter strävar efter att dominera världen, exploatera och förtrycka massan av världens folk. De kapitalistiska monopolen bedriver en förtvivlad jakt på nya marknader och nya profiter. Några nya världar att upptäcka och kolonisera finns inte längre. Därför leder imperialismen till utökad exploatering och förtryck av världens folk, särskilt i tredje världen. Imperialismen leder också till konflikter och krig i kampen om råvaror och marknader. Men imperialismens förtryck leder också till motstånd. Befrielsekrig och revolutioner kommer att besegra imperialismen och en rättvisare värld skapas.

6

Imperialismen kännetecknas av en rad grundläggande motsättningar, av vilka följande fyra idag är de viktigaste:

- a. Motsättningen mellan de förtryckta folken och nationerna å ena sidan och imperialismen och socialimperialismen å andra sidan.
- b. Motsättningen mellan arbetarklassen och borgarklassen i de kapitalistiska och statskapitalistiska länderna.
- c. Motsättningen mellan de imperialistiska stormaktsblocken USA, Sovjet, EG och Japan.
- d. Motsättningen mellan kapitalismen och socialismen som system.

7

I dagens värld skärps motsättningen mellan de förtryckta folken och nationerna å ena sidan och imperialismen och socialimperialismen å den andra. Detta gäller även motsättningen mellan de imperialistiska stormaktsblocken. De viktigaste motsättningarna påverkar varandra, och därför kan olika motsättningar bli de viktigaste i ett speciellt läge.

8

Idag har de tidigare supermakterna USA och Sovjet, som länge var de enda imperialistiska stater som kunde kämpa om världsherravälde, fått konkurrens av två nya imperialistiska block: EG och Japan. Andra världens länder håller på att sugas upp i något av de imperialistiska blocken. Tredje världens länder i Asien, Afrika och Latinamerika utsugs än hårdare eller lämnas åt sitt öde med svält och massdöd som följd. På grund av Sovjetimperialismens kris har ett imperialistiskt omfördelningskrig uppskjutits på obestämd tid. EG och Japan är för tillfället inte starka nog att utmana USA, som fortfarande är den starkaste imperialistiska makten.

9

Tredje världen hotas av allt svårare hunger- och miljökatastrofer på grund av den ökade utsugningen och förtrycket. Många länder har enorma skulder till imperialistiska storbanker. Folk riskerar att utrotas av imperialisternas och socialimperialisternas krig. Någon lösning inom kapitalismens ramar finns inte. Lösningen är folkens kamp för befrielse och revolution och imperialismens krossande.

10

USA, som varit den obestriddigen starkaste imperialiststaten efter andra världskriget, har alltsedan koreakriget, och särskilt efter vietnamkriget, försvagats. USA kan dock alltjämt uppträda med största aggressivitet för att försvara sina imperialistiska intressen. Sovjetunionen har också försvagats efter kriget i Afghanistan och tvingats ge upp sina positioner utanför sina egna gränser. I militär styrka kan Sovjet fortfarande mäta sig med USA. Sovjet var en gång den första arbetar- och bondestaten, men förvandlades till en socialimperialistisk stat, där en ny borgarklass tog makten med en centraliserad makt utan motstycke. Den politiska och ekonomiska krisen har lett till bankrutt för Sovjets förment socialistiska system samt för den revisionistiska synen på socialismen.

11

Så länge imperialismen existerar är krig oundvikliga. Redan har imperialismen givit upphov till två förödande världskrig och ett otal lokala krig. Även idag finns det en växande krigsfara. Faran för ett nytt världskrig härrör ur rivaliteten mellan de olika stormaktsblocken.

12

Det är nödvändigt för arbetarklassen och de förtryckta folken i hela världen att samla revolutionär styrka och göra revolution. Endast revolutionen kan hindra imperialismen från nya krig och skärpt utsugning. Men om imperialismen störtar världen i brann med nya imperialistiska omfördelningskrig måste folken genom folkrigets metod försvara sig och utnyttja den imperialistiska konflikten till att göra revolution.

13

Det övergripande målet för det kommunistiska partiet och arbetarklassen under imperialismens era är att genomföra den socialistiska revolutionen. Detta gäller även om Sverige skulle ockuperas och det svenska folket förde en nationell befrielsekamp för att kasta ut angrifaren. Då skulle uppgiften för det kommunistiska partiet och arbetarklassen vara att gå i spetsen för denna kamp, vinna ett avgörande inflytande inom den nationella befrielsefronten för att leda befrielsekriget till fullständig seger, det vill säga upprättandet av folkmakt, och därefter genomföra den socialistiska revolutionen.

14

Proletariatets kamp är endast nationell till formen - den är internationell till innehållet. Med tanke på världsläget, uppkomsten av två supermakter som tävlar om världsherraväldet, vilket en dag kan leda till utbrottet av ett tredje världskrig, erhåller de internationella frågorna en synnerlig betydelse. Dessa frågor måste sammanbindas med den inhemska klasskampen.

15

Därvid går SKA i spetsen för kampen för Sveriges nationella oberoende och medvetandegör det svenska folket om stormaktsblockens kamp om världsherraväldet och den ökande krigsfaran. SKA understödjer varje aktion och åtgärd som stärker motståndsviljan och försvarskraften hos det svenska folket. SKA är skyldigt att ge sitt bidrag till världsfredens bevarande liksom att på ett tidigt stadium organisera motståndet mot en eventuell angrifare.

III. Sverige är ett kapitalistiskt samhälle

17

Det kapitalistiska systemet innebär produktion för profit och inte produktion för att tillfredsställa folkets behov. Detta sker genom att borgarklassen, som kontrollerar produktionsmedlen, tillägnar sig det mervärde som arbetarklassen skapar. Eftersom arbetarklassen - den egendomslösa klassen - endast äger sin arbetskraft, tvingas den sälja denna till kapitalisterna som betalar ett pris som är lägre än det värde arbetaren skapar i produktionen.

18

Konkurrenskapitalismen utvecklades till monopolkapitalism genom att produktionen centraliserades till allt färre händer. De små företagen gick i konkurs eller köptes upp av stora monopolgrupper eller av statsföretag. För dessa monopol räcker det inte att kontrollera marknaden i enskilda länder, utan de måste bedriva internationell utsugning för att inte slås ut i konkurrensen. Kapitalismen har nått sitt högsta stadium - imperialismen.

19

Sverige inträdde i sitt monopolkapitalistiska (imperialistiska) stadium strax efter sekelskiftet. Sverige är en liten men hungrig imperialiststat. Den svenska imperialistiska borgarklassen har aldrig kunnat föra en självständig politik gentemot imperialistiska stormakter. Den har i stället försökt alliera sig med någon av dem eller manövrera mellan dem.

20

Kapitalismen i Sverige har utvecklats till statsmonopolkapitalism. Produktionsmedlen är inte bara höggradigt monopoliserade - staten i dess egenskap av totalkapitalist spelar en helt nödvändig roll för att understödja monopolen, säkra den allmänna ekonomiska utvecklingen och lindra de ständigt återkommande kriserna. Staten tar i allt större utsträckning över privata företag som inte ger privatkapitalisterna tillräckligt stor profit, och går dessutom in som delägare.

21

De båda huvudklasserna i Sverige, arbetarklassen och borgarklassen, bildar huvudmotsättningen i Sverige. Denna huvudmotsättning är bestämmande och avgörande för samhällsutvecklingen i Sverige. Den kan endast lösas med en socialistisk revolution, det vill säga genom att arbetarklassen med våld fråntar borgarklassen makten och upprättar proletariats diktatur. Arbetarklassen måste förbereda sig på ett våldsamt maktövertagande, eftersom historien lär oss att borgarklassen inte släpper samhällsmakten om den inte tvingas med våld.

22

Den tredje klassen är småborgerskapet. Det egentliga småborgerskapet, det vill säga småföretagare, bönder och fiskare etc., kännetecknas av att de äger sina egna produktionsmedel och att de själva måste delta i produktionen. Denna del av småborgerskapet minskar. Samtidigt ökar de småborgerliga mellanskikten. Dessa är formellt lönearbetare, men i kraft av sin befälsställning och beroende på inkomst och arbetsförhållanden, tillhör de inte proletariatet. Småborgerskapet har en dubbel karaktär: å ena sidan strävar det att utvecklas till borgerskap - å den andra sidan proletariseras delar av detsamma hela tiden. Småborgerskapets motsats- och konkurrensförhållande till borgerskapet kan utnyttjas av proletariatet. Delar av småbourgeoisin och mellanskikten är arbetarklassens naturliga allierade.

23

Inom borgarklassen har det uppstått ett skikt, monopolkapitalet, som har makten i staten. För att utöva sin diktatur kan det använda våldsapparaten, som består av bland annat krigsmakten, polismakten och domstolsväsendet.

24

I Sverige råder borgerlig demokrati. Formellt innebär detta medborgarnas likhet inför lagen och att all makt utgår från folket. I verkligheten är emellertid lagarna, domstolarna och den administrativa apparaten på alla nivåer borgarklassens redskap för att bevara utsugningen och förtrycka de arbetande massorna. De parlamentariska församlingarna (riksdag, kommunfullmäktige, landsting och så vidare) påstås representera folket, men tjänar i stället borgarklassens intressen och håller arbetarklassen utanför samhällets förvaltning. Den borgerliga staten är och förblir endast ett organ för att förvalta borgarklassens gemensamma affärer. Det faktum att arbetarklassen vart tredje år kan rösta på vilket som helst parti i valen förändrar inte detta. De historiska erfarenheterna visar att borgarklassen aldrig tillåter en rörelse som hotar kapitalismen att få majoritet i parlamentet. Arbetarklassens maktövertagande kan inte gå via borgarklassens parlament.

25

SKA försvarar de demokratiska rättigheterna, som yttrandefrihet, organisationsfrihet, tryckfrihet, demonstrationsfrihet, strejkrätt, frihet att bilda fackföreningar och så vidare. Dessa rättigheter har arbetarklassen tillkämpat sig, och dessa rättigheter kommer kommunisterna att

försvara mot varje form av inskränkning. Eftersom borgarklassen kontrollerar press, radio, TV och andra viktiga informations- och propagandakanaler blir dessa rättigheter ytterst på den härskande klassens villkor. Försvaret av de demokratiska fri- och rättigheterna blir därför alltid en kampfråga, och vårt försvar av dem blir ofta en kamp mot borgarklassens sätt att förvalta dem och en kamp om deras konkreta innehåll.

26

Statsmonopolkapitalismens fortbestånd försvaras också av ett antal partier. Dels av öppet borgerliga partier, främst moderaterna, folkpartiet och centern, som förespråkar privatkapitalismens välsignelser, dels av borgerliga arbetarpartier som det socialdemokratiska partiet och vänsterpartiet. Det socialdemokratiska partiet, som utger sig för att representera arbetarklassen, har förvandlats från ett reformistiskt parti till ett parti vars ledning öppet och aggressivt försvarar det kapitalistiska systemet. Den socialdemokratiska har utvecklats till ett skikt inom borgarklassen och förvaltare av ett enormt samhälleligt kapital genom fackföreningarna, staten, kommunerna, löntagarfonderna, pensionsfonderna m.m.. Eftersom det är borgarklassens intresse att den öppna klarkampen inte skärps är socialdemokratin kapitalismens bästa förvaltare så länge den kan dominera arbetarklassen med sin klassarbetsideologi, som innebär att arbetarklassen skall ta ansvar för de enskilda företagens vinster och samhällsekonomin som helhet. De revisionistiska partierna, t ex vänsterpartiet, utger sig också för att representera ett annat samhällssystem, det socialistiska. I själva verket leder deras politik till statskapitalism som i Sovjet. Revisionisterna har försvarat Sovjet som en socialistisk stat och det sovjetiska systemets kollaps visar idag än tydligare vad deras teorier om socialismen leder till i praktiken.

27

Eftersom huvudmotsättningen i Sverige går mellan proletariatet och borgerskapet måste det kommunistiska partiet och arbetarklassen rikta huvudstöten mot monopolborgerskapet och dess stat. De arbetande massorna måste i första hand mobiliseras kring de dagliga och näraliggande frågorna, i kampen på arbetsplatserna och i bostadsområdena.

SKA utvecklar sin politik och linje i dagspolitikens alla frågor utifrån följande grundläggande huvudlinje:

a. SKA strävar efter att gå i spetsen i kampen för de arbetande människornas dagskrav, till exempel löner, arbetsvillkor, hyresfrågor och andra näraliggande intressen. Segrar i denna kamp blir aldrig bestående under kapitalismen, och kampen för dagsfrågorna måste därför förenas med kampen för ett socialistiskt samhälle.

b. Den spontana kampen på arbetsplatserna, till exempel strejker för högre lön, leder inte automatiskt till kunskaper om att socialismen är nödvändig. Därför måste vi i varje kampfråga visa nödvändigheten av socialismen.

c. SKA tillämpar enhetsfrontens metod. Det betyder att ena alla som kan enas i varje given aktion för att uppnå maximal styrka och slagkraft för en riktig politik. Därvid upprätthåller det kommunistiska partiet alltid sin självständiga roll och propaganda och försöker vinna enhetsfronten för en proletär linje.

d. SKA arbetar i de befintliga massorganisationerna, framförallt i fackföreningarna samt i andra rörelser som har betydelse för klasskampens utveckling. Det kommunistiska partiet kombinerar och utnyttjar alla lämpliga kampformer, legala som illegala.

29

SKA bedriver en oförsonlig teoretisk och ideologisk kamp mot alla former av borgerlig ideologi, i första hand mot reformismen och revisionismen inom arbetarklassen. En riktig linje kan endast utvecklas i kamp mot felaktiga linjer, även inom det kommunistiska partiet.

IV. Det socialistiska Sverige

30

Socialismen innebär proletarietets klassherravälde, församhälleligande - ett blandat stadigt, kommunalt och kooperativt ägande - av merparten av produktionsmedlen och att en planerad produktion för folkets behov inleds. Men socialismen representerar inget mål i sig; det är endast en övergångsperiod från det kapitalistiska samhället till det kommunistiska. Därför kännetecknas det socialistiska samhället av fortsatt klasskamp. Frågan om den socialistiska eller kapitalistiska vägen är inte avgjord förrän det kommunistiska samhället uppnåtts.

31:1

Ett socialistiskt Sverige måste utgå från de inhemska, konkreta förhållandena liksom de historiska traditionerna. Samtliga så kallade socialistiska stater förvandlades till statskapitalistiska eller socialimperialistiska stater, som måste tjäna som negativa och varnande exempel. Dessa länder styrdes av en ny borgarklass, den så kallade nomenklaturen. Produktionen styrdes av direktörer och politiker i syfte att skapa profiter åt dem själva och deras egna företag. Den centrala planeringen i hela samhällets intresse hade kastats på sophögen, samtidigt som arbetarklassen och det arbetande folket klassats ned till enbart löneslavande proletärer utan makt över företag och samhälle. Det kommunistiska partiet hade förvandlats till den nya klassens parti. En fascistisk diktatur hade upprättats istället för den utökade demokratin som utlovats. Men en sådan utveckling är inte ödesbunden; den kan och måste undvikas genom fortsatt klasskamp.

31:2

Garantier för den framtida utvecklingen kan aldrig lämnas. Klasskampen fortsätter under socialismen för att ständigt öka arbetarklassens och det arbetande folkets makt och stoppa den spontana framväxten av kapitalistiska tendenser. Den tekniska utvecklingen underlättar en förbättrad planering av produktionen med en minimerad byråkrati. Arbetstiden kan förkortas. Samtidigt har en välutbildad arbetarklass större möjligheter att bryta upp den tidigare arbetsdelningen bit för bit. Motsättningar mellan intellektuellt och manuellt arbete, man och kvinna, stad och landsbygd med mera kan arbetas bort. I kampen för att motverka byråkratin, liksom i kampen för att bekämpa borgerliga, rasistiska, kvinnofientliga idéer, som bygger på människors förtryck av andra människor, måste den socialistiska staten lita till demokratiska diskussioner och de demokratiska folkliga massrörelserna i första hand. Demokratiska massrörelser ska så långt det är möjligt ersätta förbud och illegaliseranden. De revolutionära organ som arbetarklassen byggt upp under kampen för socialismen måste också i fortsättningen kontrollera byråkratin och staten och vakta över antisocialistiska och antidemokratiska tendenser.

32

Proletariatet kan inte erövra statsmakten som ett resultat av en fredlig utveckling inom ramarna för den borgerliga demokratin. Proletariatet måste besegra borgerskapet genom en socialistisk revolution, krossa den borgerliga statsapparaten och ersätta den med sin egen statsmakt. Upprättandet av den proletära diktaturen är det helt avgörande redskapet utan vilket inget socialistiskt uppbygge är möjligt.

33

Det socialistiska samhället kan varken bestå eller utvecklas i riktning mot det kommunistiska, om den proletära statsmakten inte består eller om den proletära statsmakten inte leds av ett kommunistiskt parti. Men proletariatets diktatur kan aldrig vara en ställföreträdande diktatur. Det kommunistiska partiet kan bara leda den proletära statsmakten i kraft av proletariatets fortsatta frivilliga stöd och aktiva medverkan. Det kommunistiska partiet erhåller därför ingen lagbestämd särställning. Denna särställning måste oavbrutet erövrats genom en korrekt politik.

Statsform och förvaltning

34

Den borgerliga statsapparaten ersätts alltså av den proletära statsapparaten på alla nivåer:

- a. Våldsapparaten, som är kärnan i statsapparaten, utgörs främst av en folkarmé grundad på allmän värnplikt, av en folkmilis, som omfattar hela den vapenföra befolkningen, samt av nödvändiga säkerhetsstyrkor. Under socialismen avskaffas efterhand all fristående vapenmakt, och arbetarnas egna organisationer övertar dess funktioner. Vapentjänst är obligatorisk för alla vapenföra kvinnor och män.
- b. Byråkrati och central administration begränsas till ett minimum. Administrationen förenklas och decentraliseras så långt som möjligt. Nödvändig administration och byråkrati sköts i största möjliga mån av valda funktionärer, som kan avsättas av de organ som valt dem. Inga funktionärer eller tjänstemän ska uppbära högre lön än en arbetare i produktionen, och alla ska regelbundet delta i produktionen.
- c. Rättskipning och domstolsväsende bygger vidare på de inhemska rättstraditionerna, som bringas i överensstämmelse med den socialistiska grundlagen. Detta betyder att ingen kan dömas ohörd, att ingen kan fängslas utan rannsakan och dom, rätt till försvar etc. Allas likhet inför lagen kan, till skillnad från under det kapitalistiska samhället, förvandlas från en fras till verklighet.

35

I arbetarklassens stat garanteras i grundlagen de demokratiska fri- och rättigheterna, det vill säga yttrande-, tryck-, mötes-, organisations- och religionsfrihet samt fri strejkrätt. Dessa friheter innefattar dock inte rätten att utsuga, förtrycka eller förnedra andra människor. Likaså är sammanslutningar som organiserar väpnad kontrarevolution, eller som tidigare stött en ockupationsmakt, förbjudna. Propaganda mot socialismen och för dess störtande är tillåten. Men proletariatets statsmakt kommer att slå ned varje väpnad kontrarevolution med våld.

36

Nationella minoriteters och invandrargrupperns rätt till att utveckla sitt språk, sin kultur och andra nationella särdrag garanteras i grundlagen. Den samiska nationen tillerkänns alla nationella rättigheter, inklusive rätten att, om den så önskar, avskilja sig som egen stat.

37

Produktionsmedlen förvaltas av de arbetande själva genom arbetarråd på varje arbetsplats. Företagsledningen väljs av arbetarråden och kan avsättas när som helst. Liksom alla andra funktionärer i samhället ska företagsledning och tjänstemän regelbundet delta i produktionen. Det måste medvetet eftersträvas att varje människas arbete ska vara en kombination av manuella och intellektuella arbetsuppgifter.

Eftersom klasskampen forträtter under socialismen, och det kommunistiska partiet aldrig kan innesluta hela klassen, måste massornas initiativ uppmuntras och massorganisationerna spela

en stor roll under socialismen. Fackföreningarna bibehåller sin karaktär av försvarsorganisationer för arbetarklassen.

Det ekonomiska uppbygget

39

Monopol, medelstora företag, banker och gods konfiskeras omedelbart av den proletära staten och överförs i stadig ägo. Den proletära staten kan överta mindre företag på annat sätt. Bönder, fiskare, fria yrkesutövare och andra som själva brukar de produktionsmedel de äger, tillåts under en övergångsperiod att behålla dessa. De får sälja sina produkter genom stadiga försäljningsorganisationer på villkor som fastställs genom förhandlingar. Eftersom småproduktionen är en grogrund för ett kapitalistiskt produktionsätt, är det en medveten politik under socialismen att göra alla småborgare till anställda arbetare och därmed avskaffa småborgerskapet som klass.

40

Produktionen under socialismen har som målsättning att i allt högre utsträckning tillgodose folkets materiella och andliga behov och skapa de materiella betingelserna för kommunismen. Produktionen måste därför organiseras så att den kan tillvarata alla mänskliga och materiella resurser på det effektivaste sättet utan att detta leder till rovdrift på människor och natur. Detta förutsätter att profiten som drivkraft för produktionen har avskaffats. Under socialismen är produktionen planerad, det vill säga den utgår från en central plan som fastställts efter omfattande och grundliga diskussioner inom det arbetande folket.

41

Socialismens ekonomiska uppbygge förutsätter en allsidig utveckling av landet. Utarmningen av norra Sverige och koncentrationen av människor och produktion till ett fåtal storstadsområden måste brytas. Målsättningen är i stället att på lång sikt skapa ett sammanhängande industri- och jordbrukslandskap, liksom att både administration och produktion decentraliseras. Skillnaden mellan stad och land måste steg för steg raseras.

42

För att på sikt möjliggöra övergången till ett kommunistiskt samhälle måste alla rationella behov tillfredsställas. Människornas behov kan aldrig tillfredsställas fullt ut: begreppet "behov" är tänjbart, nya behov uppstår ständigt, och naturens resurser är begränsade och måste skyddas mot rovdrift. En av de viktigaste förutsättningarna för kommunismen - jämsides med tillfredsställandet av människornas mest grundläggande behov - är en genomgripande omdaning av människornas tänkande. Därför måste målsättningen vara att ständigt höja produktionen och ta i bruk den modernaste teknologin, automation och datateknik. Arbetstiden måste successivt sänkas och fritiden ökas. Utbildningen måste vara inriktad på att skapa ett allsidigt proletariat och på sikt rasera skillnaden mellan manuellt och intellektuellt arbete. Socialismen är ett övergångssamhälle där förutsättningarna för det klasslösa kommunistiska samhället skapas. Socialismen kommer länge att vara ett ojämnt samhälle där parollen "åt var och en efter förmåga" råder, där lönerna är olika, där experter och visst privatägande är nödvändiga. Det kommer att ta lång tid innan borgerliga idéer övervinns. Dessa saker utgör sammantaget en grogrund för kapitalism, karriärism och jakt efter privilegier. Dessutom kommer borgarklassen både nationellt och internationellt att göra allt för att återta makten. Därför fortsätter klasskampen under socialismen på alla plan.

Kampen för kommunismen

43

Under hela den socialistiska övergångsperioden fortsätter klasskampen, framför allt för att stärka och utveckla de socialistiska produktionsförhållandena och inom överbyggnaden. Den borgerliga ideologin måste utrotas och ersättas med en socialistisk ideologi.

44

Alla människor måste ges möjlighet att inta sin rättmätiga plats i samhällets kollektiv. Kampen mot kvinnoförtrycket fortsätter. Kvinnorna ges rätt och möjlighet att delta i den samhälleliga produktionen i full omfattning, vilket är en förutsättning för kvinnans frigörelse och för att kvinnorna ska kunna delta i det socialistiska uppbygget. Pensionärerna betraktas inte som en värdelös problemgrupp, utan som veteraner som åtnjuter den respekt som ett livs arbete rätteligen är värd. De människor som slagits ut ur det normala samhällslivet under kapitalismen på grund av alkoholism, narkotikamissbruk, prostitution, kriminalitet etcetera ges genom ideologisk påverkan och skolning, kritik och självkritik, möjlighet till upprättelse och till att inta sin rättmätiga ställning i produktionen. Socialismen skapar de nödvändiga förutsättningarna för att krossa drogmissbruk och stoppa den rovdrift på människor som ger upphov till utslagning och sociala problem under kapitalismen.

45

Skolan inriktas på att ge eleverna kunskaper som behövs i det socialistiska uppbygget och på att bibringa dem arbetarklassens världsåskådning. Samtidigt måste skolan göra dem till kritiskt tänkande människor, som vågar ha en avvikande uppfattning och gå mot strömmen. Kultur och vetenskap uppmuntras och ges en central roll i det socialistiska samhället. Massmedias roll blir mera informativ och övervakande i stället för den kommersiella och sensationslystna inställning som den har under kapitalismen.

46

Det socialistiska uppbygget sker hela tiden i perspektiv av kommunismen. Socialismen är inte det förlovade landet. Men det är det enda samhälle som kan skapa möjligheten att upphäva all exploatering och förtryck av det överväldigande flertalet. Det är det enda stat som ställer sig som uppgift att avskaffa sig självt till förmån för det klasslösa samhället.